

Theologiæ Sacramentalis Scholasticæ Et Moralis Pars ...

Ad Mentem Doctoris Subtilis Ioannis Duns Scoti D. Augustino conformen

In quo tractatur de Ministro Sacramento Pœnitentiæ. Item de Sacramentis
Extrema Unctionis, & Ordinis

Bosco, Jean a

Lovanii, 1672

Concl. XII. Confessarii Regularium possunt absolvere sæculares à casibus
Papæ reservatis, exceptis contentis in Bulla Cœnæ. Nequeunt absolvere à
casibus Episcopis reservatis, non obtentâ ad id ...

[urn:nbn:de:hbz:466:1-73429](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-73429)

causam, scilicet propter contumacem inobedientiam, quâ noluit se præsentare ? Respondet Lugo supra n. 213. physicè quidem loquendo esse aliam numero & specie; moraliter tamen seu per juris fictionem esse eandem specie & numero. Nam physicè loquendo, sicut datur novum motivum ad puniendum hunc hominem, à quo Legislatores movetur, sic datur etiam nova voluntas eji- cendi eum extra Ecclesiam, postquam recep- tus fuerat.

Ceterùm fictione juris est eadem excom- municatio rediens; vult enim Legislatores, ut perinde sit, ac si non fuisset absolutus ab illa alia; in tantum, ut qui haberet solum facul- tatem absolvendi ab illa alia, v. g. ob percus- sionem Clerici, posset absolvere ab ista; ergo moraliter hæc non est excommunicatio pro- pter inobedientiam in comparando, sed solum propter percussionem Clerici, alioquin non posset ab eo auferri. Hæc ille.

Arriaga supra n. 24. existimat, excommuni- cationes quoad se omnes ferè esse easdem, etiam numero; quia cum consistant in eo, quod non possint alii cum eis agere; quod sint incapaces Sacramentorum &c. (loquitur de majoribus inter se, & minoribus inter se) & negationes hæc omnes inducantur à qualibet excommunicatione, videntur omnes esse idem; sicuti in simili ex parte objecti eadem est pœna damni, quæ inducitur per hoc & istud peccatum, cum quodlibet inducat earentiam omnis visionis beatæ; excommunicationes ergo in se erunt eadem; licet cause; ob quas imponuntur, sint diversæ.

Atque ut causa essent intrinsecæ excommuni- cationi; & exinde excommunicationes per illas specie & numero distinguerentur, posset adhuc (inquit idem Auctor n. 25.) sustineri, tunc redire eandem numero excommuni- cationem, dicendo; eum hominem tunc non fuisse propriè absolutum, sed suspensum, usque dum adveniènt occasione se sistendi, se sistendo eam excommunicationem omnino exingue- ret; vel non obediendo daret occasionem seu poneret conditionem requisitam ad hoc, ut eadem numero excommunicatio rediret, non ob inobedientiam; sed ob præcedens pecca- tum. Ita Arriaga.

Quod confirmari potest à simili: Si Deus remittendo culpam, non remitteret absolutè pœnam, sed solum sub conditione: Si homo am- plius non offendat, posita novâ offensione, redi- ret eadem numero pœnâ, non ob novam offensionem, sed ob peccatum præcedens, cu- jus pœna non fuerat remissa, nisi sub illa con- ditione: Si homo amplius non offenderet. Ergo consimiliter, si Ecclesia non remittat absolutè illo casu pœnam excommunicationis, sed tan- tum conditionatè; Si pœnitens postea se præ- sentet suo Superiori, quid mirum si redeat

eadem numero excommunicatio propter pec- catum præcedens, omisâ culpabiliter illâ præ- sentatione ?

Si inferas; ergo si antea erat excommuni- catus vitandus, etiam postea erit vitandus. Respondet Bonacina de Cen. disp. 1. q. 3. p. 3. n. 18. concedendo totum. Ratio, inquit, est, tum quia, si post Absolutionem in articulo mortis collatam, perisset, non potuisset sepe- liri, antequam Superiori constitisset de abso- lutione; ergo multò minus poterit ad parti- cipationem fidelium admitti post reincidentiam in eandem specie censuram, quæ retinet eosdem effectus; & eandem reservationem, quam prior: tum, quia jura non intendunt patrocinarî delinquenti, nolenti se post Absolu- tionem in articulo mortis obtentam præsentare, ne censura illudatur, ut dicitur in cap. *Eos qui*. Periculum autem est, ut qui fuit in ar- ticulo mortis absolutus; illudat censuræ, il- lamque parvipendat, nisi vitetur, postquam noluerit se coram Superiore præsentare; tum quia, qui non se præsentat legitimo Superiori, non dicitur absolutè reincidere in eandem cen- suram, sed in eandem sententiam; ut expressè habetur in cap. *Eos qui*. Sicut autem Titius fuerat per sententiam denunciatus excommuni- catus, ita etiam remanet excommunicatus denunciatus; & consequenter vitandus, post- quam contempserit se præsentare oblata op- portunitate, alioquin non diceretur reincidere in eandem sententiam. Hucusque Bonacina.

Quam sententiam iudico esse veram per se loquendo; nam per accidens fieri potest con- trarium, si v. g. constat publicè de ejus Abso- lutione in articulo mortis, & non constat pu- blicè de reincidentia: tunc enim quamvis ipse ex se sit vitandus, equidem alii excusantur ab eo vitando per accidens, defectu notitiæ re- quisitæ. Ita docet Lugo supra n. 216. quem sequitur Arriaga supra n. 25. Et hæcenus qui- dem de potestate Episcoporum.

Sequitur examinanda potestas Religioso- rum Mendicantium, qui licet de per se nul- lam habeant potestatem absolvendi sæculares à casibus reservatis sive Pontifici, sive Epi- scopo; equidem varia circumferuntur de hoc puncto eorum privilegia, pro quibus erit

CONCLUSIO XII.

Confessarii Regularium possunt absolvere sæculares à casibus Papæ reservatis, exceptis con- tentis in Bulla Cœnæ. Ne- queunt absolvere à casibus Epi- scopis

249. An si antea erat excom- municatus vitandus, etiam postea sit vitandus? Affir- mat Bonacina.

250. Que sen- tentia per se loquendo est vera?

Lugo, Arriaga

enno, in quam feci- dit, qui non præsentat se Superiori, & quomodo sit eadem.

247. Arriaga pu- tet se om- nes excom- municatio- nes quoad se esse easdem.

Modus quo possit redire eadem ex- communicatio ex eo- dem Aucto- re.

248. Confirma- tur à simili.

scopis reservatis, non obtentâ ad id Episcoporum facultate.

251.
Prima pars
Conclus.
probatur ex
privilegio
Pauli III.

Prima pars probatur ex privilegio, quod Paulus III. concessit PP. Societatis Iesu Bullâ: Cum inter cunctas 7. apud Rodrig. ibi: Nec non illis ex vobis, qui Presbyteri fuerint, quorumcumque utriusque sexus Christi fidelium ad vos undique accedentium, Confessiones audiendis, & Confessionibus diligenter auditis, ipsos & eorum singulos ab omnibus & singulis eorum peccatis, criminibus, excessibus, & delictis, quantumcumque gravibus & enormibus, etiam Sedi Apostolica reservatis, & à quibusvis ex ipsis casibus resultantibus sententiis, censuris & pœnis Ecclesiasticis (exceptis contentis in Bulla, quæ in die Cœnæ Domini soluta est legi) absolvendi, ac eis pro commissis penitentiam salutarem iniungendi plenam & liberam facultatem auctoritatis Apostolicæ beneplacito concedimus.

252.
Objectio,

Sed contra, reponit quispiam: hoc privilegium & similia revocata sunt per Decretum quoddam S. Congregationis Regularium, iuxta speciale mandatum Clement. VIII. sequentis tenoris; Sacra Congregatio Episcoporum & Regularium de speciali mandato Sanctissimi Clement. VIII. &c. omnibus Confessoribus tam secularibus, quàm Regularibus, quorumcumque privilegiorum à Sancta Sede Apostolica quomodolibet concessorum, quibuscumque, etiam Regularibus personis ab ullo ex casibus dubiè aut clare contentis in Bulla Cœnæ Domini, vel aliâ Sedi Apostolica reservatis, nec etiam à casibus Ordinariis reservatis vel reservandis, quocumque casu, nisi in articulo mortis, sine nova licentia à Sede Apostolica vel Ordinariis respectivè obtenta, Absolutionis beneficium impendere audeant. Quam licentiam à Sancta Sede obtentam teneantur Ordinariis ostendere. Immo addit excommunicationem & privationem beneficiorum & dignitatum, & inhabilitatem ad audiendum Confessionum illis, qui oppositum practicaverint, reservando Absolutionem Sedi Apostolicæ 9. Ianuar. 1601.

253.
Solvitur.

Respondetur: hoc Decretum hæcenus nec promulgatum in Occidente nostro, nec usu receptum vidimus. Quid miramur? Quippe pro solis Sacerdotibus Italiæ editum fuit, ut notat Bardus discept. 6. c. 11. p. 4. §. 7. n. 1. & post ipsum de Scildere de Principiis Conscientiæ tract. 5. §. 2. n. 14. estque manifestum ex tenore Decreti, inquit Herincx hic Disput. 7. n. 10.

Barbosa.

Unde convincitur falsus tenor, in objectione relatus (quem sequitur Bonæ Spei hic disp. 10. n. 22.) in quo nulla fit mentio Italiæ, sed generaliter dicitur: Omnibus Confessoribus tam secularibus, quàm Regularibus, omnis his verbis: Per universam Italiam extra Urbem degentibus, ut videre poteris apud Barbosam de Potest. Episcop. p. 3. Alleg. 50. n. 286. postremæ editionis.

Sed & pro his ipsis Sacerdotibus moderatum fuit illud Decretum anno sequenti die 26. Novembris iussu Clement. VIII. ut sequitur: Eadem Sacra Congregatio de speciali mandato eiusdem Sanctissimi Domini Clement. VIII. similiter vobis vocis oraculo super ea re habito, ipsum Decretum ita moderatur ac declarat, videlicet sub eadem prohibitionem eos tantum comprehendendi casus, qui in Bulla Cœnæ Domini legi consuetæ continentur, ac præterea primò Violationis immunitatis Ecclesiasticæ in terminis Constitutionis Greg. XIV. quæ incipit: Quia aliàs nonnulli 2. Violationis clausuræ Monialium ad malum finem. 3. Provocantium & pugnantium in duello, iuxta Decretum Conc. Tridentini & Constitutionem Greg. XIII. incipientem: Ad tollendum. 4. Iniuriantium manus violentas in Clericos, iuxta Canonem: Si quis suadente, & inter dispositionem. 5. Simonia realis scienter contractæ, argue etiam confidentiæ beneficiatis. 6. Item omnes casus, quos Ordinarii locorum sibi reservaverunt, ac imposterum reservabunt. In quibus omnibus reservatis casibus duntaxat, & sub lata etiam pena inhabilitatis audiendi Confessiones, eadem Sacra Congregatio vult, & mandat dictam Decretum in sua firmitate & pristino robore permanere. Atque hæc de prima parte Conclus. quæ communis est.

Sed quid dicam de secunda? Varia ei obijciuntur privilegia, olim à Summis Pontificibus concessa, Primum sit Eug. IV. concessum Monachis Congregationis S. Iuliani Bullâ: Etsi quæstibet 1. apud Rodrig. ibi: Præterea cum sæpe contingat ob devotionem, quam ad Monachos præfate Congregationis nonnullæ personæ habent singularem, ad huiusmodi Monachos pro eorum salute animarum recurrere. Nos volentes eorum devotioni satisfacere, quod liceat dictæ Congreg. Prælati, sive Monachis, deputatis à suis Superioribus, ad audiendum huiusmodi personarum Confessiones accedere, illasq. audire, & personæ ipsæ eis confiteri possint, absque alia Superiorum suorum licentia, nec non eis penitentia & satisfactione iniuncta, quæ tunc oportuerit, absolvere ab omnibus & singulis peccatis, præterquam Sedi Apostolicæ duntaxat reservatis: nec non à quibuscumque excommunicationibus, suspensionibus & interdicti sententiis, alijsq. Ecclesiasticis censuris & pœnis, quas à iure vel homine latis, satisfactione iniunctâ, incurrisse quomodolibet consueverunt. . . . specialis dono gratia in favorem obsequantia Regularis, licentiam elargimur.

Secundum habetur apud Rodrig. inter Bullas Sixti IV. concessum per Nicolaum Francum, Apostolicæ Sedis Nuntium in Hispaniis cum potestate Legati à latere, Priori & Conventui Sancti Benedicti Vallisletani & Abbatibus & Prioribus totius Congregationis anno 1476. sub hac forma verborum: Nos regitur in hac parte vestris pijs supplicationibus inclinatissimi filii Prior, & Abbatibus & Prioribus vel presentibus quocumque titulo nuncupentur, ab ipso vestro Monasterio eius fundatorum, & reformatorum, & qui in futurum Domino disponente ab eo fundati

buntur, reformabuntur vel unientur in eadem observantia, & sub eadem clausura & modo vivendi, & Monachis in Sacerdotio constitutis, per te & per eosdem Abbates, Priores vel Praelatos nuncupandis, eligendis, & ad nutum revocandis, omnium Christi fidelium utriusque sexus, cuiuscumque gradus, status, ordinis vel conditionis existant, de quibusvis partibus ad ipsa Monasteria, seu eorum Ecclesias confluentium, aut ex quacumque causa commorantium vel existentium, Confessiones diligenter audire, ac eos à quibusvis peccatis, delictis, criminibus & excessibus suis in omnibus & singulis casibus Episcopo reservatis, ac ab omnibus Ecclesiasticis sententiis, censuris & penis, fulminationibus excommunicationum, suspensionum, & interdicti à iure vel ab homine patris, & contractis in genere, in his tantum, in quibus potest Episcopus absolvere & dispensare, satisfactione praemissa vel mandato de satisfaciendo, si persona ad hoc habiles fuerint, ac eis penitentias salutaris iniungere valeant auctoritate Apostolica, cuius legationis officio fungimur in hac parte, tenore praesentium plenariam & liberam concedimus facultatem.

257. Tertium concessum est ab eodem Pontifice FF. Minoribus, ut habetur in Ordinis Monachorum fol. 5. conc. 8. (teste Rodrig. qq. Reg. to. 1. q. 6. l. a. 3.) Confessiones audiendi, & ab omnibus casibus excommunicationis, suspensionis, interdicti, ac super quacumque irregularitate, Ordinario tam à iure, quam ab homine reservatis, toties quoties opus fuerit absolviendi, dispensandi, ac vota quaecumque permutandi & relaxandi, & penitentiam salutarem iniungendi, sicut potest Dilectissimus. Id est, (inquit Rodrig. supra) sine aliqua praesentatione.

Quae concessio (prosequitur idem Autor) licet dubitet Collector privilegiorum Ordinis Mendicantium, an respectu saecularium concedatur, ac Corduba advertit constare ex supplemento Ordinis (fol. 11. conc. 36.) auctoritatem absolviendi ab omnibus, à quibus potest Dilectissimus, concessam esse Minimis.

458. Sic enim ait Iulius II. Bullà: Dudum ad sacrum Ordinem 10. apud Cherubinum §. 34. Nec non Confessiones quarumcumque personarum, tam Religiosarum, quam Ecclesiasticarum & saecularium ubilibet, & illis auditis personas ipsas, & earum quamlibet, iuxta formam & tenorem privilegii, per praesatum Sixtum praedecessorem nostrum Ordini Minorum huiusmodi, ac illius personis & Fratibus dudum concessi & confirmati, absolvere ac penitentiam salutarem illis iniungere valeant.

Porrò tenor privilegii Sixtini talis est: Confessiones audiendi, & ab omnibus casibus excommunicationis, suspensionibus & interdictis, ac super quacumque irregularitate eidem Archiepiscopo tam à iure, quam ab eo reservatis & praemissis, toties quoties opus foret, & esset, absolviendi & dispensandi, vota, quaecumque permutandi & relaxandi, ac penitentiam salutarem iniungendi. Ita Sixtus IV. Bullà:

lâ: Sedes Apostolica §. apud Cherubinum §. 7.

Hæc privilegia, uti & alia omnia à suis praedecessoribus concessa, in quantum non repugnant Decretis Conc. Trident. confirmavit Sixtus V. Bullà: Etsi Mendicantium 14. apud Rodrig. hisce verbis: Nos igitur, qui omnium votis, praesertim illis, qui sub suavi Religionis iugo, divinis laudibus & Christiana Religione augmento incumbunt personarum tranquillitati & commoditati consulimus, libenter annuimus, eaq. favoribus prosequimur opportunis, huiusmodi supplicationibus inclinati, quacumque praemissa ac omnia & singula alia privilegia, immunitates, exemptiones, libertates, prerogativas, favores, conservatorias, declarationes, facultates, dispensationes, gratias, concessionem, indulgentias & indulgia spiritualia & temporalia, etiam per modum communicationis & extensionis inter se, & cum aliis Ordinibus Mendicantibus & non Mendicantibus eiusdem FF. Minorum Reg. Observantiae & S. Clarae, & de Penitentia tertio Ordini, etiam in congregatione sub trium votorum substantialium professione & eorundem Superiorum Ord. Min. Reg. Obser. huiusmodi obedientia degentibus; ipsorumque Superiorum Fratibus Monialibus, Sororibus, ac utriusque sexus etiam singularibus personis, nec non Monasteriis, domibus, Ecclesiis & locis quibuscumque, in genere & in specie, etiam per solam signaturam, etiam viva vocis oraculo, ut praesertur, aut alias per eosdem Rom. Pontifices praedecessores nostros, ac nos & Sedem praedictam sub quacumque forma & expressione verborum concessa, ac etiam iteratis vicibus approbata, nec non omnibus & singulis in eis forsan contentis clausulis, Decretis, Declarationibus, quibuscumque, ac singulis desuper etiam pluribus vicibus concessas litteras, & in eis contenta ac inde secuta quaecumque, illorum omnium tenores & formas datas, effectas, & Decreta in illis apposita, ac si de verbo ad verbum infererentur praesentibus, & in suis essent inserta, pro sufficienter expressis habentes, dictâ auctoritate Apostolicâ tenore praesentium ex certa scientia in his omnibus, in quibus Decretis Concil. Trident. non adversentur, approbamus & confirmamus, ac innovamus, perpetuamq. roboris firmitatem obtinere & firmiter observari; nec non Ordinibus FF. Min. Reg. Obser. & S. Clarae, ac tertio de Penitentia nuncupato, etiam in congregatione sub obedientia FF. Min. de Obser. huiusmodi degent. Superioribus, Fratibus, Monialibus, etiam Tertiariis nuncupatis Sororibus, Personis, Monasteriis, Domibus, Ecclesiis, & locis praedictis, etiam per modum communicationis & extensionis huiusmodi suffragari, illisq. uti, frui & gaudere quando & quoties opus fuerit, posse & debere in iudicio, & extra, ac etiam in foro conscientiae in omnibus & per omnia, ac si specialiter & expresse eidem FF. Min. ac S. Clarae, & tertio de Penitentia Ordinibus, per nos concessa fuissent, decernimus.

Si dixeris privilegium, de quo hic disputatur, adversatur Decretis Concilii Tridentini; nam sess. 14. cap. 7. Episcopis concedit

H h Concil.

259. Hæc privilegia confirmavit Sixtus V.

260. Objectio.

Concil. potestatem reservandi casus, & concludit cap. illud his verbis: *Extra quem articulum (mortis) Sacerdotes cum nihil possint in casibus reservatis, id unum pœnitentibus persuadere nituntur, ut ad Superiores & legitimos Indices pro beneficio Absolutionis accedant.*

Et can. 11. sic ait: *Si quis dixerit, Episcopos non habere ius reservandi sibi casus, nisi quoad externam potestatem, atque ad casum reservationem non prohibere, quò minus Sacerdos à reservatis verè absolvat, anathema sit.* Ergo illa confirmatio Sixti V. nullius momenti.

261.
Responsio
Aliquorum.

Respondent Aliqui, Neg. Antec. quia, inquit, cap. illo 7. solum datur potestas Episcopis reservandi casus quoad suos subditos, ibi: *Neque dubitandum est... quin hoc idem Episcopis omnibus in sua cuique Diœcesi, in edificationem tamen, non in destructionem liceat, pro illis in subditos tradita supra reliquos inferiores Sacerdotes auctoritate.* Atqui Religiosi Mendicantes sunt exempti ab auctoritate Episcoporum: ergo pro illis non possunt reservare casus.

Igitur per Sacerdotes ibi, intelliguntur Sacerdotes sæculares, uti etiam in fine ejusdem cap. & in can. citato. Alioquin addidisset Concilium illam particulam, *Etiam Regulares*, prout eam addidit sess. 23. de Reformatione c. 15. ibi: *Quamvis Presbyteri in sua Ordinatione à peccatis absolvendi potestatem accipiant, decernit Sancta Synodus nullum, etiam Regularem &c.* Si in generali Presbyterorum appellatione comprehenduntur Regulares, ad quid postea exprimitur per *Etiam Regularem*? Sicut ergo in hoc Decreto, loquens de Sacerdotibus Confessoribus, ut comprehenderentur etiam Regulares, illud explicavit, ac privilegia in contrarium annullavit; ita in dicto cap. 7. agens de Absolutione reservatorum, si voluisset comprehendere Regulares, etiam illos specificasset, eorumque privilegiorum in contrarium facientium meminisset. Sed non fecit: ergo signum evidens est, Concil. in illo Decreto Confessores Regulares minime comprehendere voluisse, sciens jam illos debite presentatos, & ab Ordinariis approbatos, tot tantorumque privilegiorum copia esse repletos, posseque secundum privilegia in corpore juris posita, à casibus ab Ordinario reservatis absolvere. Ita Rodrig. supra art. 13.

Rodriguez.

262.
Privilegia
Mendican-
tium absol-
vendi à ca-
sibus Epi-
scopalibus
videntur
revocata
per plures
Declarat.
Card.

Non tamen me latet (persequitur idem Autor) quòd cum à Sacra Congreg. Card. qui præpositi sunt Decretis Concil. Trident. interpretandis, fuit quaesitum; an Regulares ex privilegiis à Sede Apostolica impetratis, præsertim autem ex eo, quod nominatur, *Mare Magnum*, possint in his casibus, quos sibi Episcopus reservaverit, absolvere pœnitentes, quod hac de re, ubi Congregatio accuratè egisset, deinde ad Sanctissimum Dominum Papam retulisset, Sanctitas sua, etiam de sententia Congregationis, censuit ex facultatibus, per hoc *Mare Magnum*, aliave privilegia Regularibus con-

cessa, factis, mentem non esse, potestatem concedere absolvendi à casibus ab Episcopo reservatis. Et hæc Declaratio fuit data Romæ die 10. Septemb. an. 1577.

Et eadem hæc Sacra Congregatio supra Conc. Trid. sess. 14. de Sacram. Pœnit. c. 7. & can. 11. declaravit, neque Confessores vi privilegiorum Rosarii, neque Patres Jesuitas posse absolvere pœnitentes à casibus reservatis Episcopo, nisi privilegia ipsa talem tradant facultatem, vel sint obtenta, aut confirmata post Conc. Tridentinum.

Immo Reverendissimo Episcopo Cajeta, nomine Alfonso Hispano, eandem sacram Cardin. Congregationem consulenti; an per Bullas ordinarias, in quibus solet dari facultas absolvendi à casibus Sedi Apostolicæ reservatis, comprehendatur etiam casus, quos Episcopus & Prælati Religiosis cum suis subditis Regularibus reservavit, fuit responsum, quòd non, nisi de his fieret specialis mentio.

Iterum etiam dubitanti, quid per Bullam Sanctissimi nominis Jesu, in qua specialiter habetur, quòd Confessarii possint absolvere Confratres à casibus Episcopo reservatis, Illustri Card. Carrassi nomine totius Congregationis respondit, neque per illam Bullam fieri posse, nisi tantum ratione Iubilæi plenissimi, indiffini à Summo Pontifice cum potestate absolvendi à quibuscumque casibus, etiam in Bulla Domini contentis.

Et hæc Declarationes refert Alfonso de Casarubius Capucinus in additionibus ad Compendium privilegiorum Mendicantium tit. *Absolutio quoad sæculares*. pag. 81. & tit. *Casus reservati*. pag. 150. & 151. haberi in Catechelli Neapolitana fol. 287. Ex quibus Declarationibus clarè colligitur, auctoritatè quoad casus, ab Episcopis specialiter reservatos, concessum Regularibus, esse sublata. Hactenus Rodrig.

Qui nihilominus perfitit in sua resolutione, & ad hæc Declarationes respondet ut sequitur: Gregorius XIII. 10. die Maii an. Domini 1583. declaravit, non esse intentionis suæ, quòd per talem revocationem derogata sit Societatis facultas, eamque quatenus opus sit de novo confirmavit. Ita refert Collector Compendii Societatis Jesu tit. *Absolutio* §. 1.

Ex quo colligitur, Confessores Societatis posse absolvere virtute suorum privilegiorum, etiam hodie à casibus Episcopo reservatis. Unde cum Mendicantes Fratres gaudeant privilegiis, Religioni Societatis Jesu concessis, sequitur evidenter, etiam Confessores Mendicantes, virtute dicti privilegii, per communicationem posse modò à casibus reservatis Episcopis absolvere. Ita Rodrig.

Quid dicturus, si modò viveret, & videret Declarationes & Decreta post Greg. XIII. edita, Deus scit. Referam ego illa Decreta & Declarationes, ut unusquisque videre possit, quid sibi hoc tempore sit agendum.

264.
Declaratio
Card. circa
hanc con-
troversiam
Chaffaing.

Prima est, Declaratio edita die 17. Novembris an. 1628. & approbata ab Urb. VIII. vivæ vocis oraculo, quam hæc verbis refert Bruno Chaffaing. de Privil. Regul. tract. 5. cap. 3. prop. 2. Congregatio censuit, per confirmationem privilegiorum, quam Regulares à Sede Apostolica post Sacram Conc. Trid. obtinuerunt, nequaquam revocasse privilegia, ab eodem Concilio, ac deinde etiam ipsius Congregationis Decretis sublata atque extincta, si quæ habebant absolventi à casibus, Ordinario loci reservatis; quemadmodum neque inducta absolventi à casibus contentis in Bulla, quæ in die Cæne Domini legi consuevit, utpote sublata per annum ipsius Bullæ publicationem, vires aut robur acquisivisse ex subsequentibus privilegiorum confirmationibus; ac proinde Regulares cuiusvis Ordinis, Congregationis, Societatis & Instituti, etiam necessariò exprimendi, nec intrâ nec extra Italiam in vim privilegiorum, aut confirmationum huiusmodi, quas vel hæcenus obtinuerunt, vel deinceps ferè obtinebunt, posse quemquam absolvere ab eisdem casibus in Bulla Cæne Domini, aut Ordinario loci reservatis. Ac si secus egerint, Absolutiones nullas, atque irritas fuisse ac fore. Ab aliis vero casibus & censuris Sedi Apostolica reservatis, siquidem Regulares habeant à Sede Apostolica absolventi facultatem, illam extra Italiam minime sublata fuisse eisdem S. Congreg. Decretis, hæc de re editis iussu S. Mem. Clement. VIII. Quam Sac. Congregationis sententiam Sua Sanctitas ad se relâtam approbavit, mandavitq; ab omnibus, ad quos pertinet, inviolabiliter observari. Romæ 17. Novemb. 1628.

265.
Responsio.

Responsiones varias ad hoc Decretum videat, qui volet; apud Brunonem supra. Attendat autem quòd loquatur de privilegiis ante Trident. concessis; unde si quæ extant, de novo post Trident. concessa, perspicue manifestum est, Regulares iis posse uti, non obstante hæc Declaratione. An autem talia extant, res facti est, inquirenda à singulis, quorum interest.

Similiter res facti est, authentica publicatio seu promulgatio, quæ necessaria est, ut lex aliqua obliget. Fortè de hoc Decreto dici posset, quod supra dictum fuit de Declaratione seu Decreto, edito iussu Clement. VIII. Hæcenus nec promulgatum in Occidente nostro, nec usu receptum vidimus.

266.
Declaratio
noe. X. circa
eamdem
controversiam
fiam.

Et hinc alia Declaratio emanavit sub Innoc. X. ad instantiam Illustrissimi Mechliniensis Iacobi Boonen, quam ipse curavit 3. Mens. Octobr. an. 1648. omnium Ordinum Regularium Superioribus insinuari, sub hac forma verborum: Iacobus Dei & Apostolica Sedis gratiâ Archiepiscopus Mechliniensis omnibus & singulis Diœcesis nostræ Confessariis, tam secularibus quam Regularibus cuiusvis Congregationis, Collegii, Societatis, vel Instituti salutem in Domino.

Notum facimus, nos recepisse literas Sacre Congregationis, negotiis & consultationibus Episcoporum & Regularium præfectæ, quarum tenor sequitur & est talis: Perillustris & Reverendissime Do-

mine uti Frater. Cum amplitudinis tue nomine, Sacra huic Congregationi, negotiis Episcoporum & Regularium præfecta, expositum fuerit, quòd aliqui istius Diœcesis Confessarii prætendant (vigore antiquorum privilegiorum ante S. Conc. Trident. ab hac Sancta Sede sibi concessorum, vel post eiusdem Concilii celebrationem, sive per viam confirmationis, sive communicationis renovatorum tam generaliter, quàm specificè, sub quibuscumque clausulis, etiam derogatoriis derogatoriis, ad Imperatorum, Regum, aliorumq; Principum instantiam scripto vel per Summorum Pontificum vivæ vocis oracula) competere sibi facultatem absolventi à casibus comprehensis in Bulla, quæ Die Cæne Domini legi consuevit, nec non à casibus, ab Ordinario loci reservatis, aut in futurum reservandis: Eminentissimi Patres, Decretis aliis hæc in re à præfata S. Congregatione, iussu S. Memorie Clement. VIII. & Pauli V. atque ultimo loco etiam quoad Confessarios, qui extra Italiam existunt de mandato similis Memorie Urb. VIII. sub 17. Novembr. 1624. editis, inherentes, Sanctissimo Domino nostro Innoc. X. approbante, censuerunt: Confessariis quibuscumque tam secularibus, quàm Regularibus, cuiusvis Congregationis, Collegii, Societatis vel Instituti, qualicumque privilegio suffulti, sub clausulis irritantibus Motu proprio, Mari magno, Bullâ aureâ, ex certa scientia & plenitudine Apostolicæ potestatis, etiamsi expressam & specialem requirerent mentionem de verbo ad verbum, harum facultatum virtute non licere, poenitentes cuiuscumque gradûs & conditionis præterquam in mortis articulo cum reincidentia, si convaluerint) absolvere à casibus in dicta Bulla Cæne Domini, vel à locorum Ordinariis in suis Diœcesibus reservatis, nisi prius petita & obtenta licentiâ ab eisdem S. Sede vel ab ipsis Ordinariis respectivè; ac si secus, fecerint Absolutiones nullas atque irritas fuisse & fore Quod ego de eisdem Sacra Congreg. mandâto Amplitudini tue nôtifico, ut sua Diœcesis Confessarios ferè admonitos velit, idq; ab omnibus accuratè observari mandet. Simul his Amplitudini tuæ sinceram felicitatem apprecor. Romæ 15. Junii 1647. Amplitudinis tue studiosissimus uti Frater M. Card. Ginetti. Paulò inferius H. Archiepiscopus Parracensis Secretarius. Inscriptio verò erat. Perillustri & Reverendissimo Domino uti Fratri Domino Archiepiscopo Mechliniensis, Obsequata erant Sigillo Eminentissimi Domini Cardin. Ginetti præfati in hostia rubra. Quibus inherentes pro officio nostri debito omnes & singulos vestrum ferè admonemus, atque hæc ipsa accuratè observari mandamus. In quorum fidem præfentes dedimus Bruxellæ sub nostris Chyrogapho & Sigillo ac Secretarii nostri signatura die 3. Mens. Octob. an. Domini 1648.

JACOBUS Archiepiscopus
Mechliniensis.

Locus * Sigilli.

I. HERREGOUTS Secretarius.

Hh 2

Sed

267.
An illa De-
claratio ulu sit
recepta in
Belgio,

Sed nunquid hæc Declaratio usu recepta in Belgio? Archiepiscopus præfatus in quadam Epistola, quam scripsit ad Congreg. Card. Sacri Conc. Tridentini interpretum Bruxellis 17. Julii 1654. inter cætera sic ait: Duo insuper sunt, de quibus Eminentias vestras hæc occasione certiores reddere volui, nimirum, quod à Regularibus non observetur Decretum S. Congreg. negotiis & consultationibus Episcoporum & Regularum præfecte, de die 15. Junii an. 1647. quo declaratur, Regularibus non competere licentiam absolvendi à casibus Ordinario loci reservatis, aut impostero reservandis: proinde non posse illà facultate uti, sine licentia ab Ordinario obtenta; tamen dictum Decretum curaverim 3. Mens. Octob. an. 1648. omnium Ordinum Regularum Superioribus insinuari: nam unus tantum Regularis ex Ordine S. Aug. facultatem illam à me petiit, cui etiam tamquam viro cordato & timorato eandem concessi. Ceteri prætendunt nescio quæ privilegia aut privilegiorum communicationes, insuper Decreti nullitatem, quia ipsis inauditis emanavit. Alii dicunt illud tantum esse declaratorium, proinde non valere adversus sua privilegia, quæ non cessant sine Decreto, ut aium, obligatorio. Quin etiam alii sunt tam temerarii, ut audeant dicere, nequidem Sanctissimum Dominum ipsorum privilegia revocare aut limitare posse, cum sint eis concessa ob sua merita.

Alterum est, quod Regulares plurimi in mea Diocesi Confessiones excipiant, etsi nec à me, nec à prædecessoribus meis approbati sint, prætendentes satis esse, quod approbati sint ab alterius Diocesis Episcopo. Ideoque nuper mandavi (ut ex copia Mandati adiuncta patet) omnibus Regularibus, ut nomina & tempus approbationis à me, aut prædecessoribus meis data exhiberent, quod à plerisque factum est, & deprehensam quoque, multos se intrusse in manus Confessarii in mea Diocesi sine dicta approbatione.

Sed quod non satis mirari potui, ubi Mandatum illud venit ad notitiam Abbatis S. Angeli in Belgio sua Sancti. Interhanti, voluit, & mihi insinuari curavit, ut dictum Mandatum revocarem; cum tamen, præterquam quod antiquitè ita observatum sit, & in Synodo Provinciali Mechliniensi à Summo Pontifice Paulo V. confirmata, pro regula constitutum sit tit. 5. cap. 1. de Sacram. Penit. verbis comprehensis articulo hic adiuncto, etiam Sanctissimus Dominus noster nuper suo Brevis, expedito anno Domini 1648. 14. Maii in causa Episcopi Angelopolitani id ipsum voluerit observari; discernens Regulares etiam Societatis Iesu, in una Diocesi ab Episcopo approbatos ad Confessiones personarum secularium audiendas, nequaquam posse in alia Diocesi huiusmodi Confessiones audire sine approbatione Episcopi Diocesani, prout Eminentias vestris scio esse notorium.

Hæc sunt Eminentissimi ac Reverendissimi Patres ac Domini, quæ pro disciplina Ecclesiastica bono, Sacra Congreg. vestra significare debui, confidens pro eius zelo & vigilantia, quod non gravabitur mihi adhuc alios efficaciores modos & media præscri-

bere, quibus huiusmodi abusibus non negligendis obviare possim. Et cum omni submissione veneranda Purpuras vestras, Maneo

Eminentiss. Dominationibus Vestris
Humillimus Servus
IACOBUS Archiep. Mechlin.
Signatum

Bruxell. 17. Julii 1654.

Porro Epistolam, ex qua hæc transcripta sunt, impressam habeo penes me, ubi vel à quo nescio; nam locus impressionis & nomen Typographi omissa sunt; studio, an casu, norant illi, qui curarunt imprimi; interim eam habeo pro authentica, etsi non ex vi illius impressionis. Constat autem ex verbis iam recitatis, tunc temporis præfatam Declarationem seu Decretum non fuisse in Belgio ulu receptum.

Tunc plene foret satisfactum desiderio meo, si possem videre & legere responsum Cardinalium ad illam Epistolam Archiepiscopi; & per consequens videre & legere efficaciores modos & media, quibus huiusmodi abusibus non negligendis (ut ibi vocantur) obviare possit Archiepiscopus. Illud responsum expectans expectabo.

Interea subscribam adhuc unum Privilegium concessum Societati Iesu à Greg. XIII. Bulla: *Æquum reputamus* 1. apud Cherubinum in qua §. 4. sic lego: *Ac tunc desuper conficiendis literis, & in eis contentis dispositionibus, per quæcumque derogationes, in quibusvis aliis literis Apostolicis gratiam vel iustitiam & mixtum continentibus, per eundem prædecessorem & Sedem Apostolicam etiam cum derogationum derogationis, alijs, efficacioribus & insolitis clausulis, & per quas eandem literarum, tunc desuper conficiendarum tenor, ac si de verbo ad verbum in eis insertus foret, præpresso haberetur, quibuscumque personis, seu eorum favorem, etiam motu proprio & ex certa scientia, ac de Apostolica potestatis plenitudine, concessas & factas, ac faciendas & concedendas, nullatenus derogatum conferretur, aut derogari posset, nisi tenor earundem nunc desuper conficiendarum literarum de verbo ad verbum, nihil penitus omisso; foret in illis insertus, & derogatio pro tempore facta huiusmodi per trimas distinctas literas eundem tenorem continentibus, tribus similiter distinctis vicibus eidem Societati intimata & insinuata foret, & quod alter earundem literarum tunc desuper conficiendarum pro tempore facta derogationes nemini suffragentur.*

Ex quibus verbis Aliqui colligunt, nullam derogationem sub qualibet amplissima forma præjudicare privilegiis, dictæ Societati concessis, si non fuerit ei intimata & insinuata tribus distinctis vicibus. Quod an rectè colligant, relinquo iudicio doctorum; præsertim attendâ Bullâ Urb. VIII. quæ incipit: *Cum fuerit acceptimus* 120. apud Cherub. in qua Pontifex statuit, quod Constitutiones Apostolicæ in

concernentibus Fidem Catholicam, & S. Inquisitionis Officium hæcenus editæ, & impostum etiam super quacumque alia re edendæ, omnes Regulares quomodolibet privilegiatos comprehendant, nisi illi in edendis specialiter excipiantur. Et quia hæc Bulla speciali notâ digna, & à paucis habetur, spero non futurum ingratarum Lectori, si diffusius ipsissima ejus verba hic subscriperem.

Nos qui inter gravissimas, multiplicesq; Apostolatûs nostri curas in eam præcipuo, ac peculiari studio juvener incubimus, ut exstirpatis hæreticarum pravitate erroribus, Catholica Fides ubique gentium conservetur, & propagetur, ambiguitates & dubia de medio tollere, & opportuna dispositionis ministerio providere volentes, ut tot, tantæq; Constitutiones generales à nobis, & hæc S. Sede, & præsertim ad favorem Fidei Catholicae, illiusq; propagationem, & Officii sanctæ Inquisitionis contra hæreticam pravitatem editæ, & de cetero edendæ, sublatis quibuslibet exceptionibus, subterfugiis, & impedimentis, ad majorem Dei gloriam, Sanctæq; Matris Ecclesiæ exaltationem, debitum, ut pat est, fortiantur effectum: nec non quoruncumque privilegiorum, gratiarum, & indulgentiarum, dictis Ordinibus, Congregationibus, Societatibus, & Institutis, cum quibusvis clausulis, & Decretis etiam quantumlibet extraordinariis, & cautelis quomodolibet, & ex quacumque causa concessorum, etiamsi in corpore juris clausa sint, tenores presentibus, ac si de verbo ad verbum, nihil penitus omisso, & forma in eis tradita observata inserti forent, eisdem presentibus pro expressis habentes: Motu proprio, & ex certa scientia ac matura deliberatione nostris, deq; Apostolica potestatis plenitudine: Quod quavis generales Constitutiones, dispositiones, & ordinationes Apostolicæ per nos, & quoscumque Romanos Pontifices prædecessores nostros in concernentibus Fidem Catholicam, illiusq; propagationem, & sanctæ Inquisitionis Officium præfatum, præsertim quoad ea, quæ in Congregationibus sancti Officii, & de propaganda Fide coram Nobis tractari solent, hæcenus editæ, omnes, & singulos tam S. Benedicti, Cisterciens. & Societatis Jesu præfatorum, quam quoruncumque aliorum Ordinum, Congregationum, & Institutorum Professores omnino comprehendant, perinde ac si præfati, & alii quantumlibet privilegiati in eis nominatim expressi fuissent.

Edenda verò in posterum per Nos, & Romanos Pontifices successores nostros, tam in favorem præfate Fidei Catholicae, illiusq; propagationis, & sancti Officii Inquisitionis præfati, quam super quacumque alia re, negotio, seu materia, Constitutiones, dispositiones, & ordinationes huiusmodi similiter omnino comprehendant præfatos eorundem Ordinum, Congregationum, Societatum, & Institutorum professores: nisi in edendis Constitutionibus, huiusmodi specialiter, & expressè excipiantur, etiamsi ipsi privilegiati forent magis speciali notâ, & expressione digni, eiq; privilegia gratiæ & indulgentiæ à Sede Apostolica præfata, etiam sub quibuscumque tenoribus, & formis, ac cum quibusvis etiam derogatoriis de-

rogatoriis, alijsq; efficacioribus, & insolitis clausulis, ac irritantibus, & aliis Decretis etiam Motu scientiâ, ac de potestatis plenitudine similibus, & consistorialiter, etiam contemplatione, vel ad instantiam Imperatoris, Regum, & aliorum Principum, tam per viam mere concessionis, quam communicationis, & aliâ quomodolibet concessa respectivè sint, quorum, seu quarum vigore, vel præterea sint excepti, seu se minime comprehendendi prætendant in Constitutionibus generalibus, vel aliis non facientibus plenam, & expressam eorum mentionem.

Præsentibus verò literis, omniq; & singula in eis contenta, etiam ex eo quod Ordinum, Congregationum, Societatum, & Institutum huiusmodi Professores, & alii quicumque in præmissis interesse habentes, seu quomodolibet habere prætendentes, ad hoc vocati, & auditi, ac causa, propter quas eadem præsentibus emanarunt, adducta, verificata, seu aliâ justificata non fuerint, ullo unquam tempore de subreptionis, vel obreptionis, seu nullitatis vitio, aut mentionis nostre, vel alio quovis etiam quantumvis substantiali defectu notari, impugnari, invalidari, retractari, in ius vel controversiam revocari, aut ad terminos iuris reduci, aut aliud quodcumque iuris, facti, gratiæ, vel iustitiæ remedium impetrari nullatenus posse, neque sub quibusvis similibus, vel distimilium gratiarum revocationibus, suspensionibus, limitationibus, aut aliis contrariis dispositionibus pro tempore quomodolibet facien. comprehendendi, sed semper ab illis exceptas, semperq; validas, firmas, & efficaces existere & fore, suorsq; plenarias & integros effectus sortiri, & obtinere, ac ab omnibus & singularibus, ad quos spectat, & pro tempore spectabit, inviolabiliter observari.

Sicq; per quoscumque Iudices ordinarios & delegatos, etiam causarum Palatii Apostolici Auditores ac sanctæ Rom. Ecclesiæ Cardinales, etiam de latere Legatos, dictaq; Sedis Nuncios, sublatis eis, & eorum cultibus quavis aliter iudicandi, & interpretandi facultate, & auctoritate iudicari, & desinere debere, ac irritum, & inane si quid secus super his à quoquam quavis auctoritate scienter, vel ignoranter contigerit attentari.

Non obstantibus regulâ nostrâ de iure quesito non tollendo, ac quibusvis aliis Constitutionibus & ordinationibus Apostolicis, nec non tam sancti Benedicti, Cisterciens. Præmonstraten. Sancti Antonii de S. Antonio Viennen. & Societatis Jesu præfatorum, quam quoruncumque aliorum Ordinum, Congregationum, Societatum, & Institutum etiam iuramento, confirmatione Apostolicâ, vel quavis firmitate aliâ roboratis, statutis, & consuetudinibus etiam immemorabilibus, & privilegiis, nec non præfatis, & quibusvis aliis privilegiis, indulgentiis, & literis Apostolicis, etiam Mare magnum, & aliâ quomodolibet nuncupatis, eisdem Ordinibus, Congregationibus, Societatibus, & Institutis, eorundem Superioribus, bonis, rebus, Monasteriis, locis regularibus, & personis, sub quibuscumque tenoribus, & formis, ac cum quibusvis etiam derogatoriis derogatoriis, alijsq; efficacioribus, & insolitis clausulis, & aliis

272.
Hanc Decretionem clausulis præfatis inhi-

Ita de hâc aliter iudicari mandatum.

273.
Contrariè tollit.

Decretis in genere, vel in specie, ac aliàs in contrarium præmissorum, quomodolibet concessis, confirmatis, & innovatis. Quibus omnibus, & singulis etiam si pro illorum sufficienti derogatione de illis, eorumque totis tenoribus, specialis, specifica, & expressa, & individua, ac de verbo ad verbum, non autem per clausulas generales idem importantes, mentio, seu quævis alia expressio habenda, aut aliqua alia requisita forma ad hoc servanda foret, illorum omnium & singulorum tenores presentibus pro plenè, & sufficienter expressis & ad verbum insertis habentes, illis aliàs in suo robore permansuris, hæc vice dumtaxat specialiter & expresse derogamus, ceterisque contrariis quibuscumque. . . . Datum Romæ apud S. Mariam Maiorem sub Annulo Piscatoris, die 5. Novemb. 1631. Pontificatus nostri anno nono.

Lezana,

Unde (ait Lezana to. 4. verb. Privilegia Regularium n. 21.) jam his temporibus cessant multa, quæ de privilegiis Regularium, habentibus similes clausulas, scribunt Casarubios, Corduba, Rodriguez, Miranda, Sorbus, Portella, Ioannes de Cruce & Alii. Ita hic Auctor.

274.
Decretum
Alex. VII.
de hac ma-
teria.

Sive multa, sive pauca cessent, de quo posset disputari, quæritur hic; an cessent illa, quæ scribunt de privilegio absolvendi à casibus Episcopis reservatis. Cessare autem videtur probari manifestè, si non ex illa Bulla, saltem ex Decreto quodam sub Alexandro VII. Die 30. Ian. 1659. in Congregatione Generali sanctæ Romanæ & universalis Inquisitionis, habita in Palatio Apostolico Montis Quirinalis coram Sanctissimo Domino nostro D. Alexandro divina providentiâ Papa VII. ac Eminent. & Reverendissimis DD. S. R. Ecclesie Card. in universa Republica Christiana contra hereticam pravitatem Vniversalibus Inquisitoribus, à Sancta Sede Apostolica specialiter deputatis. Sequitur tenor Decreti:

Cum nuper à Regularibus Mendicantibus Diocesis Andegavensis, iudicio Sedis Apostolicæ (ad quam dumtaxat controversias fidei & morum universalis Ecclesie pertinet definire) infra inserta propositiones fuerint oblatae, de mandato Sanctissimi D. N. D. Alex. divina providentiâ Papa VII. plurium Theologorum atque Canonistarum, à Sanctitate sua ad id specialiter deputatorum, examini sunt commissa, quo peractò & relatâ Sanctitati sue unanimi eorundem Theologorum atque Canonistarum censurâ, idem Sanctissimus, auditis votis Eminent. & Reverendissimorum DD. Cardin. Generalium Inquisitorum easdem propositiones prout infra qualificatas, auctoritate Apostolicâ declaravit, & declaratas decrevit, & tales ab omnibus haberi præcepit.

Porro tertia ex his propositionibus, vel potiùs secunda pars tertiæ propositionis, ita se habet: Regulares habent potestatem absolvendi à peccatis Episcopo reservatis, etiam si ab Episcopo auctoritas ipsa, ipsis indulta non fuerit. Sequitur ejus qualificatio. Est falsa, auctoritati Episcoporum & Sedis Apostolicæ iniuriosa.

Et in fine Decreti additur: Hanc ergo qua-

lificationem & declarationem à cunctis tenendam, sequendam, & in praxi observandam esse, Sanctitas sua declaravit, & mandavit sub penis contra schismaticos, temerarios, seditiosos, ac de hæresi suspectos impostis: contrariis quibuscumque non obstantibus.

IOAN. LUPUS Sanctæ Romæ
& Universalis Inquisitionis Notarius.

Loco * Sigilli.

Cæterum ne quis posset dubitare de veritate hujus transcripti, impressi Andegavi apud Petrum Auril, Typographum Regis & Illustrissimi Domini Episcopi Andegavens. 1659. ecce Attestatio transcriptoris: Ego infra scriptus Illustrissimi & Reverendissimi Domini Archiepiscopi Casariensis in Gallis Nuntii Apostolici Secretarius, & Protonotarius Apostolicus, de mandato eiusdem Illustrissimi D. Nuntii, præsentem copiam ex suo proprio originali, penes ipsum Illustrissimum D. Nuntium existente, manu propria transcripsi, cum eodem collationavi, & in omnibus cum illo concordare sciam factio & attestor. In quorum &c. Datum Parisiæ hæc die 29. Martii 1659.

ITA EST BARTHOLOMÆUS DE COMITIBUS Protonotarius Apostolicus.

Sed nunquid hæc attestatio sufficit, ut Decretum hoc obliget? Indubiè ut lex aliqua obliget, requiritur promulgatio. Hinc P. Brocardo no si vidisset illud, quando impressit opus suum de Privilegiis Regularium, respondisset, sicut respondet ad Decretum Urb. VIII. supra allegatum; illam Declarationem seu Decretum esse sententiam Doctorum, à Pontifice approbatam, quæ non magis obligat, quam sententia aliorum Doctorum; eum non sit lex nec publicata ad modum legis.

Et hæc maxime vera sunt in Gallis, ubi illa Decreta non recipiuntur: ut etiam novissimè die 5. Maii 1647. orante Talon, Advocato Generali Regis Christianissimi, die 10. ejusdem Mensis, illa recipi & publicari à Supremo Senatu Parisiensi prohibitum fuit. Hæc ille. Cum ergo non constet de publicatione seu promulgatione Romana, quæ solet fieri per affixionem hujusmodi literarum ad valvas Curie & Cameræ Apostolicæ, ac in acie Campi Floræ & aliis locis; neque de promulgatione Gallicana Parisiis, Andegavi, aut alibi facta, unde probatur, quòd tale Decretum ad modum legis obliget?

Nolo, inquit Diana part. 9. tract. 6. resol. 1. suscitare tragedias inter Regulares & Episcopos: ideo non discedo à negativa sententia, id est, à sententia, quæ negat Regularibus potestatem absolvendi à casibus Episcopo reservatis. Quare (subjungit Herinx disp. 7. n. 12.) videant Confessarii Regularium, ne indebitis Absolutionibus obint suæ & proximorum salutis,

saluti, nec hujusmodi casibus sese ingerant, citra specialem facultatem (in qua concedenda Ordinarii debent esse faciles, uti certum est) nisi solidè constet vel Decretum præfatum (loquitur de Decreto Urbano) in eorum Diocesi necdum obtinere vigorem (prout in variis Diocesis per plurimos annos non viguit, immo omnino latuit) vel post Trident. de novo concessam fuisse à Sede Apostolica facultatem: quæ sunt facti, inquirenda à singulis quorum interest. Hæc ille.

277. Hæc Decretum loquitur generatim nulli facti mentione privilegiorum ante vel post Trident.

Antequam vidisset Decretum Alex. VII. alioquin omisisset illam particulam: *Vel post Trident. de novo concessam fuisse à Sede Apostolica facultatem*, cum Decretum Alexandri generaliter loquatur, nulli facti mentione privilegiorum, ante vel post Tridentinum concessorum, nisi fortè Decretum hoc, diceretur fundari in Decreto Urbani, adeoque easdem limitationes subintelligendas. Sed hoc non posse dici, videtur apertè colligi ex novissimo Decreto ejusdem Pontificis Alex. VII. quod constat fuisse publicatum Romæ an. 1665. 2. Octob. in quo damnatur & prohibetur hæc propositio, ut minimum tamquam scandalosa: *Mendicantes possunt absolvere à casibus Episcopis reservatis, non obtentâ ad id Episcoporum facultate*. Omnibus ergo perlectis & scrutatis, sit hæc Conclusio finalis: *Mendicantes non possunt absolvere à casibus Episcopis reservatis, non obtentâ ad id Episcoporum facultate*.

278. Quæsi de contentis de casibus Papæ reservatis.

De casibus Papæ reservatis, sive per Bullam Cœnæ, sive per jus commune, aut aliud particulare Decretum, non loquitur Alex VII. Neque Urb. VIII. nisi de contentis in Bulla Cœnæ. Interim probabile est, privilegia Regularium, concessentia expressè casus Papæ reservatos, etiam contentos in Bulla Cœnæ, non revocari per ipsam Bullam Cœnæ, ut videre poteris apud Dia. p. 3. tract. 2. resol. 10. saltem durante vitâ illorum Pontificum, qui dicta privilegia concesserunt, quia alioquin visum essent, voluisse decipere vel illudere.

Immo etiam Aliqui docent, absolutè non revocari, quia, ut alibi dixi, in clausula Bullæ Cœnæ non prohibetur absolvere ratione seu vigore privilegiorum, sed eorum prætextu, id est (ut explicant hi Auctores) sub velamine vel colore alicujus privilegii quod non est, vel jam fallum est.

Pro hac sententia Dia. supra citat Villalobos in Sum. to. 1. tract. 9. diff. 61. n. 5. ubi Alios plures refert, subjungens: Fundatur hæc sententia; quia privilegium Principis debet esse firmum & constans, conformiter ad unam Clementinam, & non debet intelligi revocatum in casu dubio: & ita tenent communiter DD. quòd privilegium Bullæ Cruciatæ non revocatur per Bullam Cœnæ, & idem videtur de privilegiis, quæ habent Mendicantes; & foret grave inconveniens, quòd Pontifex

concederet alicui eunti ad conversionem infidelium, facultatem absolvendi à casibus contentis in Bulla Cœnæ, & quòd statim eam revocaret per publicationem ejusdem Bullæ, Hæc ille. Et paucis interjectis sic ait: *Utraque opinio videtur mihi probabilis, sed hæc secunda videtur mihi probabilior & tuta in praxi*. Verùm quantum ad crimen hærescos, judico contrarium practicandum.

279. Sententia Portel.

Consimiliter loquitur Portel in Addit. ad dub. Reg. verb. *Abbas* n. 10. ibi: *Bulla Cœnæ, non obstante suâ rigorosâ revocatione, non tollit, quòd minùs valeant privilegia Bullæ Cruciatæ ad absolvendum à casibus Bullæ Cœnæ, exceptis illis, qui exprimuntur in Bulla Cruciatæ, ut fatentur omnes Doctores, aliàs si deles deciperentur in illius receptione, quod non est dicendum*. Ergo cum privilegia concessa Religiosis non sint minoris valoris, quàm privilegia Cruciatæ, cum Cruciatæ non tollat privilegia Religiosorum, juxta communem sententiam; sequitur, privilegia Religiosorum in foro conscientie non tolli per revocationem generalem Bullæ Cœnæ quoad casus in illa contentos, si sint occulti, exceptâ hæresi, & proinde poterunt absolvere subditos ab illis, si sint occulti, exceptâ hæresi. Ita Portel.

Accedat; quod legitur in Comp. privileg. Societ. Jesu verb. *Bulla Cœnæ* §. 2. concessit Greg. XIII. 18. Martii anno 1584. *Quòd nulla Societatis facultates censentur revocate per Bullam Cœnæ Domini*. Plures autem concessæ sunt facultates Societati absolvendi à quibusdam casibus Bullæ Cœnæ, ut videre poteris in eodem Compend. verb. *Absolutio* §. 3. & sequentibus.

280. An facultates concessæ à Greg. XIII. Societati Jesu, sint revocate per Decretum Urb. VIII.

Quæ omnes an sint & maneant revocate per Decretum Urb. VIII. de quo supra, relinquo aliis judicandum; nam tenuitas ingenti mei, ut dicam, quod sentio, & verum est, non sufficit investigandis & trutinandis omnibus istis concessionibus & revocationibus & confirmationibus privilegiorum. Hodie conceditur privilegium, etas revocatur, modo iterum confirmatur, rursum omnia revocantur, & iterum omnia confirmantur; ita ut non nisi maxime versatus in Bullis Pontificiis, possit prudenter judicare de omnibus privilegiis in particulari, utrùm hodie adhuc valeant. Illud itaque judicium sapientioribus relinquo; eo perpenlo, quòd Alexander VII. die 24. Sept. 1666. damnaverit, ad minùs tamquam scandalosam, hanc propositionem: *Prælati Regulares possunt in foro conscientie absolvere quoscumque sacculares ab hæresi occulta, & ab excommunicatione propter eam incurfa*.

Ceterùm quæro ego de duabus Bullis factis notis, putâ Bullis Iubilæi & Cruciatæ, an per ipsas revocari censentur facultates, quas Regulares habent per sua privilegia, ad absolvendum à peccatis reservatis. Resolutio erit